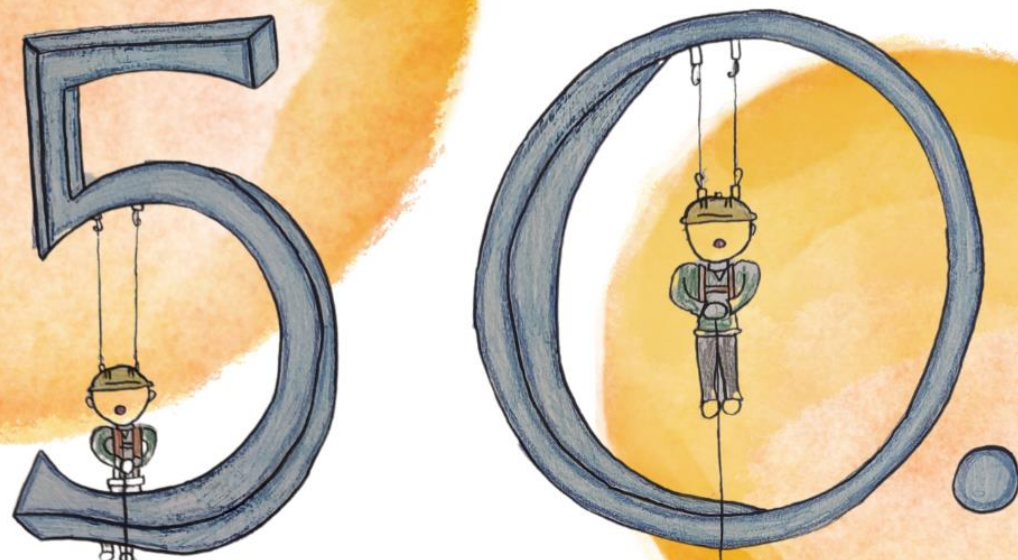

ZÁKLADNÁ ŠKOLA, KÚPEĽNÁ 2, PREŠOV

SURFER

ŠKOLSKÝ ČASOPIS

ČÍSLO 36.

VÝROČIE

ŠK. ROK.
2023/2024

KRESBA NA OBÁLKE:
HUGO VELGOS, 6.B

OBSAH

OBSAH	2
Slovo na úvod.....	3
Májová akadémia	4
Základná škola – budeš nám chýbať!	10
Exkurzia pre žiakov 8. ročníka (Jasenová – Dolný Kubín – Oravský Podzámok)	13
Zážitkové čítanie vo Viole – 26.6.202	16
Vlastná tvorba.....	19
Úvahy	19
Každý je strojom svojho šťastia	19
Je vzdelanie dôležité ?	20
Komiksy	21
Online priestor...skutočný alebo fiktívny?	21
Záhada zmiznutého obrazu.....	22
Denník mladého umelca	22
Uväznená na sociálnej sieti.....	23
Poviedky.....	24
Malý skutok je viac ako veľké slová	24
Teplo môjho domova.....	27
Plán	29
Slovo na záver	31
Zloženie redakčnej rady	32

PATRIK KOMARA 6.A

Slovo na úvod

Milí čitatelia,

isto budete súhlasiť, keď povieme, že na našej škole máme do poslednej chvíle čo robiť. V redakčnej rade sme do dnešného dňa doladovali posledné detaily školského časopisu. A dúfame, že naša práca nebola zbytočná a každý čitateľ si nájde aspoň niečo, čo ho zaujme.

Môžete sa tešiť na reakcie účastníkov a divákov Májovej akadémie, ktorá bola tento rok venovaná 50. výročiu školy. Deviataci, ale aj ôsmaci, si neodpustili ešte pár posledných slov, ktorými poďakovali škole za to, že tu mohli stráviť príjemný čas. V rámci predmetu slovenský jazyk a literatúra sa ôsmakom podarilo zúčastniť sa literárno-dejepisnej exkurzie, dokonca v poslednom školskom týždni vybraní žiaci 8.-9. ročníka absolvovali seminár zážitkového čítania v literárnej kaviarni Viola. Tradične Vás čaká aj vlastná tvorba žiakov – tentoraz pôjde o úvahy, komiksy a poviedky. Čítanie Vám spríjemnia fotografie a obrázky vytvorené na hodinách výtvarnej výchovy.

Prajeme príjemné čítanie!

Redakčná rada

Klára Velančinová (7.C)

Májová akadémia

Som veľmi rada, že som bola zapojená do programu a mohla spoznať, aké je byť na pódiu. Pri skúškach som spoznala nových a milých ľudí, ktorých, dúfam, že stretnem znova. Skúšky boli ťažké, ale aj tak sme sa všetci pri nich zabavili. Trénovali sme a stálo to za to. Na ten pocit, keď som uvidela divadlo z úplne iného pohľadu, nezabudnem. Obdivovala som všetko s otvorenými ústami. Keď prišla chvíľa, keď sme mali ukázať, čo sme sa naučili pred celou školou, mala som veľký stres. Moji kamaráti, kamarátky aj učitelia ma upokojili a bolo mi omnoho lepšie.

Všetok stres ma opustil, keď sme sa postavili na pódium. Zvládli sme to najlepšie, ako sme vedeli a boli sme na seba hrdí, keď sme videli, ako ľudia tlieskajú. Keď sme sa vrátili do zákulisia, už sme iba ticho počúvali a sledovali ostatných, ako tancujú, spievajú a robia to, čo ich baví. Všetci sme potom na konci prišli na pódium a spoločne sa uklonili. Diváci stáli a tlieskali tak dlho, že som mala pocit, že sa to neskončí. Bol to zážitok, na ktorý určite nezabudnem!

Alexandra Tancošová, 6.C

Na Májovú akadémiu sme sa celý rok tešili, ale aj ťažko pripravovali. Všetci účinkujúci boli v deň predstavenia nervózni, ako svoje číslo zvládnu, ale spolužiaci a učitelia nás uistili, že to dopadne dobre a nakoniec sme to zvládli. Všetky čísla boli originálne. Dozvedeli sme sa o histórii našej školy, nechýbali čísla so spevom a tancom, na ktoré sa pripravovali deti mesiace. Pamätám si tie spokojné tváre účinkujúcich, keď zaznel potlesk rodičov, spolužiakov a iných pozvaných ľudí. Tohtoročná výročná Májová akadémia bola vskutku unikátna!

Nina Baňasová, 7.B

Na Májovej akademii sme toho spolu so speváčkami zažili veľa. Aj keď to všetko bolo veľmi namáhavé, oplátilo sa po vystúpení vidieť tie úsmevy na tvárach všetkých rodičov v hľadisku. Na javisku som bola presne päťkrát. Spievala som pesničku pre učiteľov s dvoma ďalšími speváčkami, tri piesne so zborom a sólovú francúzsku pieseň s názvom LOVE STORY od Indili. Určite mám peknú, novú spomienku na celý život!

Ema Schneiderová, 7.B

Posledné týždne pred Májovkou boli skvelé. Bol som síce trochu v strese, ale na skúškach panovala priateľská, uvoľnená atmosféra. Zo samotnej akademie mám dobrý pocit. Bol to veľmi dôležitý večer, poďakovanie všetkým, ktorí pomohli

nám a našej škole počas päťdesiatich rokov jej fungovania. Som veľmi vďačný, že som dostal príležitosť podieľať sa na ňom – tým, že sa to odohrávalo v DJZ sa mi splnil môj malý sen, ale najmä som mohol

spolupracovať so skvelými žiakmi a učiteľmi, ktorí odvedli naozaj veľa dobrej práce. Práve oni si zaslúžia najväčšie uznanie.

Richard Velgos, 8.D

Dňa 10.5.2024 naša škola usporiadala každoročnú Májovú akadémiu. Kvôli oslavám 50. výročia školy sa vedenie rozhodlo objednať Veľkú scénu v Divadle Jonáša Záborského. Bolo to dobré rozhodnutie, keďže z hľadiska bolo lepšie vidno na vystupujúcich na javisku, ozvučenie bolo kvalitnejšie a špeciálne osvetlenie dotváralo atmosféru. Ocenila by som aj snahu vystupujúcich. Bolo veľmi zreteľne vidno, že do prípravy svojich predstavení investovali veľa času a aj na javisku dali do svojich výkonov maximum. Jednou z najlepších častí akadémie boli moderátorské vstupy, ktoré nám prostredníctvom krátkych videí priblížili históriu školy. Silnou stránkou boli aj kostýmy a rekvizity, ktoré perfektne ladili s témou daného predstavenia. Aj napriek pár záporom bolo predstavenie príjemné a veľmi som si ho užila.

Lenka Žarnayová, 9.D

Niektoré vystúpenia sa nám veľmi páčili - napríklad vystúpenie zamerané na prezentáciu cudzích jazykov. Najlepší boli podľa nás ruštinári a nemčinári. Prekvapilo nás, akú snahu do toho žiaci dali a užili sme si každé jedno číslo.

**Barbora Petrušová,
Nikol Kovalčíková, 9.D**

Tohtoročná Májová akadémia bola jedinečná, pretože naša škola oslávila 50. výročie od založenia. Výnimočne sa taktiež konala v Divadle Jonáša Záborského.

Žiaci všetkých ročníkov mali príležitosť ukázať svoje talenty pred rodičmi, pedagógmi, rovesníkmi a hosťami. Každé vystúpenie malo svoj vlastný charakter. Vystúpenia boli prepracované a ťažká práca učiteľov v nich bola viditeľná.

Vystúpenia boli od spevu a tanca až po herecké scény a ako každý rok v nich bolo evidentné čaro tvorené nenahraditeľnou detskou fantáziou. Naša škola nám taktiež predviedla vystúpenia v rozličných jazykoch vyučovaných na ZŠ Kúpeľnej, teda v španielčine, angličtine, nemčine, ruštine, no samozrejme aj v slovenčine.

Ako každý rok bolo predstavenie unikátne a mali sme taktiež možnosť počuť dojímavé príhovory učiteľov, no dokonca aj absolventky našej školy.

Z divadla sme odchádzali s dobrou náladou a milými spomienkami na ZŠ Kúpeľnú.

Zuzana Višňovská, Alexandra Magerová, 9.D

Jedinečnosť, originalita, zábava. Taká bola tohtoročná akadémia. Pre nás účinkujúcich to bol nezabudnuteľný zážitok. Mali sme príležitosť ukázať, čo je

v nás. Po celý rok sme sa na ňu nepretržite pripravovali. Predchádzali jej rôzne nácviky, generálky v školskej telocvični, nahrávanie zvukovej stopy a technické prípravy. Za oponami divadla sa stretol veľmi dobrý kolektív. Porozprávali sme sa, zasmiali a Májovú akadémiu sme si užili. Vytvorili sme si nové priateľstvá, ktoré, dúfame, že budú pretrvávať aj po našom odchode. Špeciálne poďakovanie patrí pani učiteľke (Varcholíkovej) Murinovej – za prípravu výzdoby, pani učiteľke Michalíkovej – za prípravu hudobných čísel a pánovi učiteľovi Semančíkovi – bez ktorého by táto Májovka nebola. Ďakujeme za takú príležitosť.

Daniela Beňová, Sára Sádecká, 9.A

Na Májovej akadémii bolo úžasne. Bolo to namáhavé. Všetci museli do toho vložiť energiu, čas a my speváčky aj hlas. Predstavovalo to pre mňa niečo nové, ale bol to veľký zážitok. Spoznala som tam nových ľudí, vytvorila si nové priateľstvá a stretla aj kamarátov, ktorí na našu školu už nechodia, ale aj napriek tomu sú stále jej veľkou súčasťou. Bola to krásna skúsenosť vystupovať po dlhšej dobe. A ešte k tomu v DJZ. Veľké ďakujem patrí pani učiteľke Michalíkovej. Na

celom programe nesie veľkú zásluhu. Vybrala nám piesne, organizovala skúšky pre spevákov aj muzikantov. Mám zážitok na celý život a teším sa na ďalšiu Májovú akadémiu.

Barbora Kucanová, 8.D

Na májovej akadémii som toho zažila veľa, či už na javisku, v zákulisí alebo v šatni spolu so speváčkami aj bývalými absolventami školy. Na javisko som vystúpila 5-krát. Spievala som tri pesničky so zborom, jednu pre učiteľov a dve ľudové piesne spolu s mojou mladšou sestrou. Aj keď to všetko nebolo jednoduché, nakoniec sme to zvládli a veľmi nás potešil veľký potlesk divákov. Som rada, že som sa mohla zúčastniť a nazbierať nové skúsenosti do života.

Emma Birošová, 8.D

Základná škola – budeš nám chýbať!

Viacerí z nás teraz stojíme na prahu, ktorý nás opäť dostane bližšie ku dospelosti. Aj keď si myslíme, že tá zmena bude ľahká, v kútiku duše vieme, že

práve opúšťame jednu celú etapu života. Ja som mal tú česť byť na tejto škole 8 rokov a som za to veľmi vďačný. Keby nebolo základov, ktoré mi z lásky darovali moji učitelia, nikde by som sa teraz nedostal. Bolo to krásnych osem rokov, na ktoré budem spomínať s úsmevom na tvári, ale aj so slzou na kraji oka.

Zažil som tu neuveriteľné množstvo úžasných a humorných zážitkov, ale boli tu aj zážitky, na ktoré sa dobre spomínať nebude. Počas tohto obdobia sa menilo aj moje myslenie a teraz môžem povedať, že nemám veľa kamarátov. Ale mám zopár, za ktorými budem plakať. Týmto ľuďom som vďačný za ich pomoc, za to, že ma vedeli rozosmiať. Verím, že naše priateľstvo neskončí.

Chcem sa poďakovať naozaj všetkým učiteľom, ktorí ma učili. Boli ste mojou oporou a som veľmi rád, že som natrafil práve na Vás, lebo bez Vás by to nebolo ono. Ďakujem Vám hlavne za váš ľudský prístup, ktorý si veľmi cením. Ďakujem, že ste tu pre mňa boli.

A pre tých, ktorých toto veľké rozlúčenie ešte čaká, mám odkaz. Spomínané roky boli v určitých momentoch ťažké, ale zvládli sme ich. Nie všetko ide vždy tak, ako má ísť, ale zmena je život. Na to musíme myslieť. A keby ste sa chceli zasmiať, tak mám pre vás ešte jedno. Rozmýšľajte svojou hlavou, nedovoľte, aby Vám druhí vnucovali svoje rozumy, lebo „*Ten kto dá na rozum druhého, na ten svoj si môže n....ť.*“ 😊

Držím vám palce, nech sa každému všetko podarí a vyplnia Vaše sny.

Ďakujem tejto škole a celému školskému kolektívu za úžasných osem rokov. Nikdy na vás nezabudnem. A pani učiteľkám chcem popriať pevné nervy a nech majú veľa študentov, ktorí budú bažiť po vedomostiach.

Tak zbohom, moja Kúpeľná, budeš mi chýbať!

Branislav Breza, 8.C

Na tejto základnej škole som bola sedem a pol roka a je tu veľa vecí, čo mi budú chýbať. Napríklad milí učitelia, ktorých som si ani nezaslúžila. Ako počúvam

nejakých iných ľudí, keď rozprávajú o tom, ako sú na nich učitelia zasadnutí alebo im nechcú pomôcť, keď majú problémy s učivom, nedokážem si to ani predstaviť. Tu máme tých najlepších učiteľov a všetci mi budú chýbať, a niektorí obzvlášť. Druhá vec, čo mi bude chýbať, je ľahké učivo, ktorému na strednej bude čím ďalej tým ťažšie porozumieť a dostávať samé jednotky ako doteraz. Tretia vec, a taktiež najdôležitejšia, sú moji kamaráti. Počas celej základnej školy vzniklo mnoho priateľstiev a niektoré aj také, čo budú trvať možno aj do konca života. Bude mi veľmi ľúto všetkých opustiť. Tie školské výlety, kľudne aj len tie na zmrzlinu do mesta. Tie chvíle radosti, keď sme na konci školského roka hrávali stolové a kartové hry, ako sme počas družiny hrali výklepky a schovávačky a ako sme cez prestávky vymýšľali rôzne somariny na vyplnenie času. Ale taktiež chvíle pred písomkou, dohadovanie, kto pôjde odpovedať a všetky stresy s tým spojené. Dúfam, že toto nie je poslednýkrát, čo sa uvidíme a ešte si spolu vytvoríme mnoho ďalších a už len pekných spomienok.

Tímea Marcinová, 8.A

Radoslava Radvanská, 6.C

Základná škola je pre väčšinu žiakov odrazovým mostíkom do ich života. Mnohí z nás si myslia, že za deväť rokov strávených v laviciach sa už naučili všetko dôležité, no v skutočnosti je to len začiatok našej cesty za vzdelaním. Deväť rokov strávených za školskými lavicami s rovnakým kolektívom je veľmi dlhá doba, preto si určite každý nájde niečo, čo mu bude chýbať. Mne osobne bude chýbať hlavne kolektív, keďže sme sa za tie roky stihli už všetci dobre spoznať. Taktiež mi budú veľmi chýbať niektorí učitelia, ktorí nás celú školu zodpovedne pripravovali na stredne školy, hlavne pani učiteľka slovenského jazyka. Nakoniec, komu by nechýbali hodiny slovenčiny ? Aj keď táto škola nie je dokonalá, určite si z nej väčšina žiakov odniesla veľa zážitkov a prežili v nej množstvo dobrých, ale i zlých chvíľ.

Lenka Žarnayová, 9.D

Na základnej škole som strávila 9 rokov a aj keď všetko nebolo perfektné, bude mi to tu chýbať. Predsa len, za tak dlhý čas som si na toto prostredie zvykla. V tejto budove som toho zažila a naučila sa toho veľa – omnoho viac než je napísané v učených osnovách. Okrem faktov tu boli učitelia, ktorí mi venovali čas navyše, najmä moja učiteľka slovenčiny. Už od šiesteho ročníka, keď nás ešte ani neučila, mi posielala súťaže a počas svojich voľných hodín mi opravovala moje poviedky. A naozaj na nich bolo veľa práce. Pani učiteľka a jej energickosť mi určite bude chýbať.

Ema Michelčíková, 9.D

Exkurzia pre žiakov 8. ročníka (Jasenová – Dolný Kubín – Oravský Podzámok)

Dnešná exkurzia sa mi veľmi páčila. Navštívili sme dom Martina Kukučina, kde sme videli, aký bol jeho život. Potom sme boli v Múzeu Pavla Orságha

Hviezdoslavova, kde sme sa taktiež dozvedeli mnoho zaujímavých informácií. A ako posledné, čo sme navštívili, bol Oravský hrad, ktorý bol naozaj krásny. Určite by som si niečo také znova zopakovala. Veľa sme si odniesli - aj vedomostí, aj skvelých zážitkov.

Leonor Bafalluy Gesti, 8.A

Keď nám pani rozprávala o Martinovi Kukučínovi, začala som si uvedomovať zaujímavú vec. Kukučínova žena bola zatvorená do ústavu. Pre peniaze. A kvôli peniazom sa dnes robia oveľa horšie veci. Ľudia si radi hovoria, akí sme pokrokoví, ale ja nevidím nijaký pokrok. Iba viac možností, ako robiť nesprávne veci.

Alžbeta Garberová, 8.A

Zo školy sme odchádzali o 5 minút neskôr, ako sme plánovali. Postrašilo nás zamračené počasie. Prvú zastávku sme mali v rodnom dome Martina Kukučina (Mateja Bencúra) v Jasenovej. Veľmi sa nám to páčilo, hlavne keď sme si búchali hlavy o strop. Druhú zastávku sme mali v Dolnom Kubíne – v Múzeu Pavla Orságha Hviezdoslava. Po prehliadke múzea sme mali rozchod a väčšina žiakov sa išla naobedovať. Hoci nám to trvalo troška dlhšie, nikoho sme nezabudli. Posledná zastávka bol Oravský hrad. Strmé schody – no čo Vám poviem. 😊 Cesta domov bola veľmi dlhá, ale pre mňa veľmi zábavná. Do školy sme prišli celý a zdravý – bez žiadneho úrazu.

Bibiána Šingľarová, 8.D

„POKIAL NEBUDÚ ĽUDIA VERIŤ ĽUĎOM...”

Zážitkové čítanie
Vekové určenie: 14+

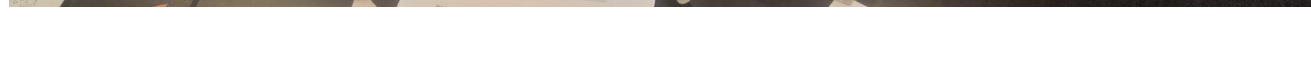
Zážitkový seminár predstaví osobnosť **Karla Čapka** prostredníctvom scenára zostaveného z koláže umelecky interpretovaných úryvkov jeho diel, najmä tých, ktoré v sebe zahŕňajú nadčasové posolstvá humanizmu, ale i ukážok jeho publicistickej, novinárskej tvorby či cestopisov. Na ich pozadí chce študentov podnietiť k úvahám o zodpovednosti jednotlivca za osud krajiny, či už v úlohe spisovateľa, novinára, kultúrneho činiteľa alebo „obyčajného“ študenta.

Zdroj: <https://www.violapresov.sk/pre-skoly>

Moja prvá myšlienka bola, prečo sa takto neučíme v škole? Stavím sa, že keby sa ma niekto opýtal, kedy zomrel Karel Čapek, aj o polnoci mu poviem, že dvadsiateho šiesteho decembra tisícdeväťstotridsaťosem. Alebo vlastne čokoľvek, čo bolo spomenuté počas rozhovoru (áno, aj príbeh o Tondovi – vlastne „tom praseti“). Veľmi sa mi páči spôsob, akým Čapek písal. A tiež veľmi oceňujem, že sa text prednášal s emóciou. Bolo to neskutočné zážitkové čítanie.

Alžbeta Garberová, 8

Lenka Žarnayová, 9.D

to totiž tá typická diskusia, kde sa moderátor cíti trápne, lebo nikto neodpovedá a diváci tam vlastne ani nechcú byť. Bolo vidieť, že pani moderátorka autora naozaj obdivuje a vie o ňom veľa a - čo bolo najlepšie - dokázala to zaujatie preniesť aj na nás. Veľa som sa dozvedela a motivovalo ma to dočítať si poviedku, ktorú nám nedočítala do konca a ešte omnoho viac, keďže mi pani učiteľka požičala od neho pár kníh. Veľmi som si to užila a som rada, že mi pani učiteľka dala možnosť zúčastniť sa.

Ema Michelčíková, 9.D

Zážitkové čítanie kníh Karla Čapka bolo naozaj veľmi zaujímavé. Očakával som nudné čítanie, z ktorého si nič neodnesiem, ale opak bol pravdou. Zo zážitkového čítania som si neodniesol len knihy, ktoré si cez leto prečítam, ale aj futuristické myšlienky Karla Čapka, ktoré sa do tejto doby hodia možno viac ako kedysi. Bolo to naozaj krásne.

Branislav Breza, 8.C

V zážitkovom čítaní o Karlovi Čapkovi v kombinácii so zaujímavými aktivitami týkajúcich sa jeho osobného života a veľmi pútavo predčítaných niekoľkých ukážok z jeho tvorby nám bola poskytnutá predstava, kto to bol. Verte, že hneď ten text dostal ducha ak viete, kto za ním stal. Že meno autora nie sú len písmená na papieri, ktoré automaticky na písomke z literatúry priradujeme k dielu a viac tomu nevenujeme pozornosť. Všetci sme s lektorkou horlivo diskutovali a objavili tak dosiaľ nepoznanú tvorbu, ako aj záľuby a cesty Karla Čapka.

Veronika Oboňová, 8.C

Vlastná tvorba

Úvahy

Každý je strojom svojho šťastia

Ale čo vlastne to šťastie je? Pre každého je to niečo iné. Pre väčšinu je šťastím zdravie a rodina, pre iných práca alebo peniaze. Jedno majú však všetky štyri spoločné. Je to niečo, po čom každý človek túži.

Sú to sny o ideáloch. Aby si mala peniaze, potrebuješ prácu. Prácu väčšinou chceš takú, aby si sa v nej cítila komfortne. Vtedy budeš šťastná. Podľa mňa je teda šťastie mať sen. Sen, za ktorým by si išla.

Žiť bez sna je ako žiť bez duše. Je to o ničom. Pozoruješ úspechy ostatných, zatiaľ čo ty sa nevieš nájsť. Čítala som mnoho biografii o rôznych ľuďoch: športovcoch, hercoch, spevákoch, spisovateľoch, vynálezcoch a iných celebritách. Veľa ľudí vidí iba hotovú vec. To, kde sú teraz. Šťastní, slávni a väčšinou aj bohatí. Dost často si ani neuvedomujú, čo je za tým. Kde začínali. To som nikdy nedokázala pochopiť. Odkiaľ vedeli, ktorou cestou sa majú vydať za šťastím? Urobili pre to všetko, aj keď zažili veľa pádov. Ale sú tam, kde sú iba vďaka tomu, že boli nezlomní voči svojim snom.

Šťastní ľudia nie sú tí, ktorí sedia doma na gauči a nemajú žiadne ciele. Niet šťastie bez sna. Preto si myslím, že najväčším šťastím je mať sen. Bohužiaľ, nie každý si ho našiel. Ten, kto áno, má už 50% úspechu za sebou, lebo je lepšie žiť s nesplneným snom ako žiaden nemať.

Zuzana Vargová, 9.D

Je vzdelanie dôležité ?

Kým chceš byť, keď budeš veľká? Na akú strednú chceš ísť? Chceš ísť na vysokú školu? Od malička ma nielen rodičia zaplavujú týmito otázkami, ale aj ja sa sama pýtam, aké to bude. Bude moja budúcnosť taká, ako si ju predstavujem a podarí sa mi dosiahnuť všetky sny, predsavzatia a sľuby bez toho, aby som niekoho sklamala?

Keď som bola dieťaťom, moje predstavy o budúcnosti boli len snami. Bola som presvedčená, že všetko, po čom som kedy túžila, sa splní. Chcela som byť princeznou, speváčkou, trénerkou, vlastniť ranč s koňmi...mohli by sme tu byť hodiny, kým by som všetko vymenovala. Postupom času som pochopila, že tieto sny sú síce pekné, ale dosiahnuť ich je buď nepraktické, alebo nemožné. Uvedomila som si, že ak chcem niečo dosiahnuť, musím na sebe zapracovať, aby som mala dobré vzdelanie a budúcnosť, akú si predstavujem.

Vzdelanie bolo a je pre mňa vždy dôležité. Odkedy som nastúpila do školy, vybudovala som si istú domnienku, že moje známky „určujú“ moju cennosť a celý života točí okolo nich. Nevyhovuje mi to, pretože nikdy nie som spokojná so svojím výsledkom, pokiaľ nie je perfektný. Iróniou je, že moji rodičia ma nikdy nenútili do učenia. Už ako malá som zistila, že bez práce nie sú koláče a ak chcem v živote niečo dosiahnuť, musím pre to urobiť prvé posledné. Neskôr budú moje priority iné, napríklad rodina alebo deti, no dobré zamestnanie závisí od toho, ako sa budem snažiť teraz.

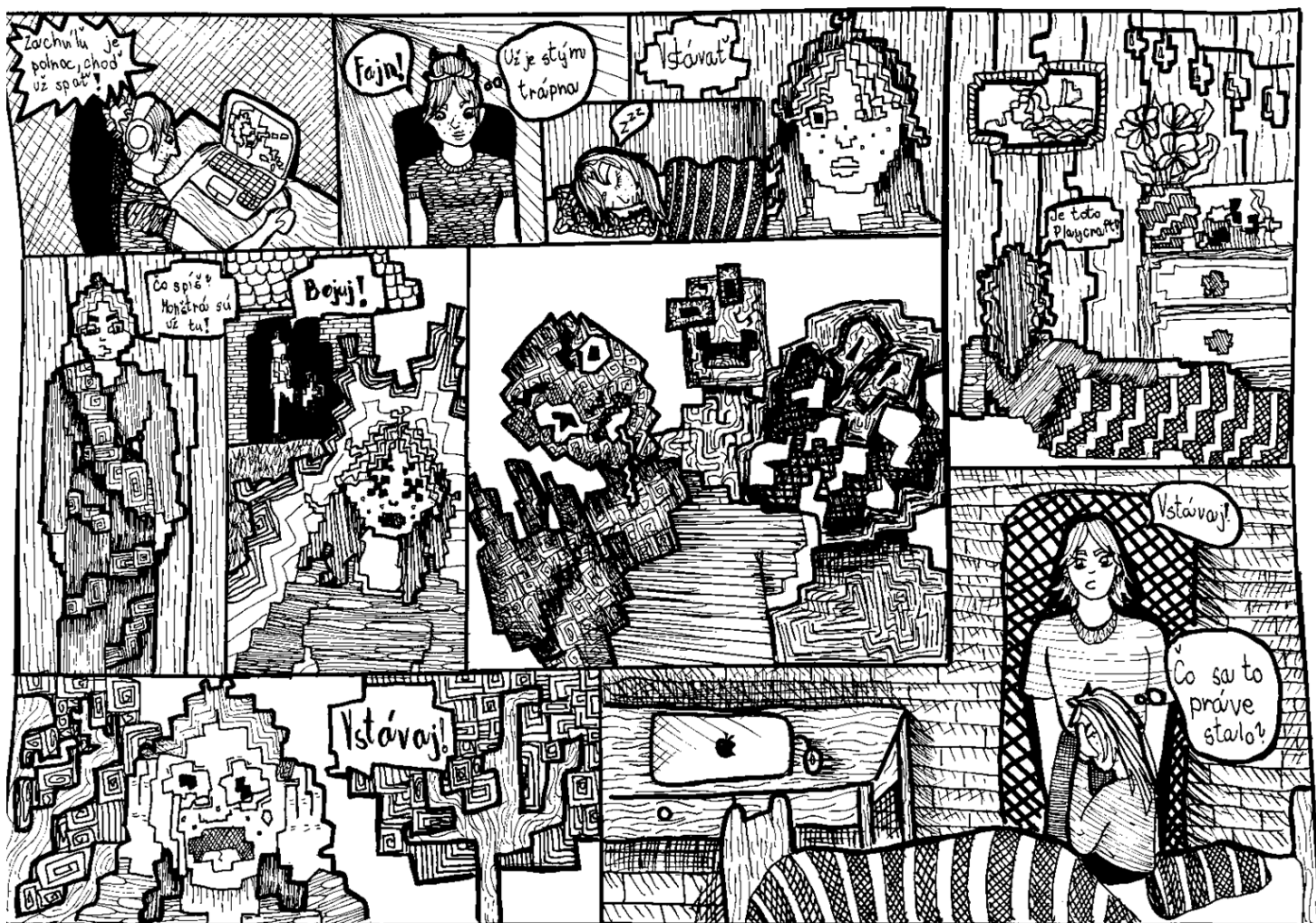
Keď sa ma teda pýtajú, ako vidím budúcnosť, bojím sa predstaviť si, čo ma čaká. Vo všeobecnosti mám predstavu o mojom budúcom zamestnaní. Chcela by som vyštudovať psychológiu a potom sa ďalej venovať tomuto oboru. Či už by som bola psychologičkou alebo niekým iným, jedno je isté, že chcem pomáhať ľuďom.

Ak sa už rozhodnem akokoľvek, verím, že budem úspešná.

Sofia Dolinská, 9.D

Komiksy

Online priestor...skutočný alebo fiktívny?

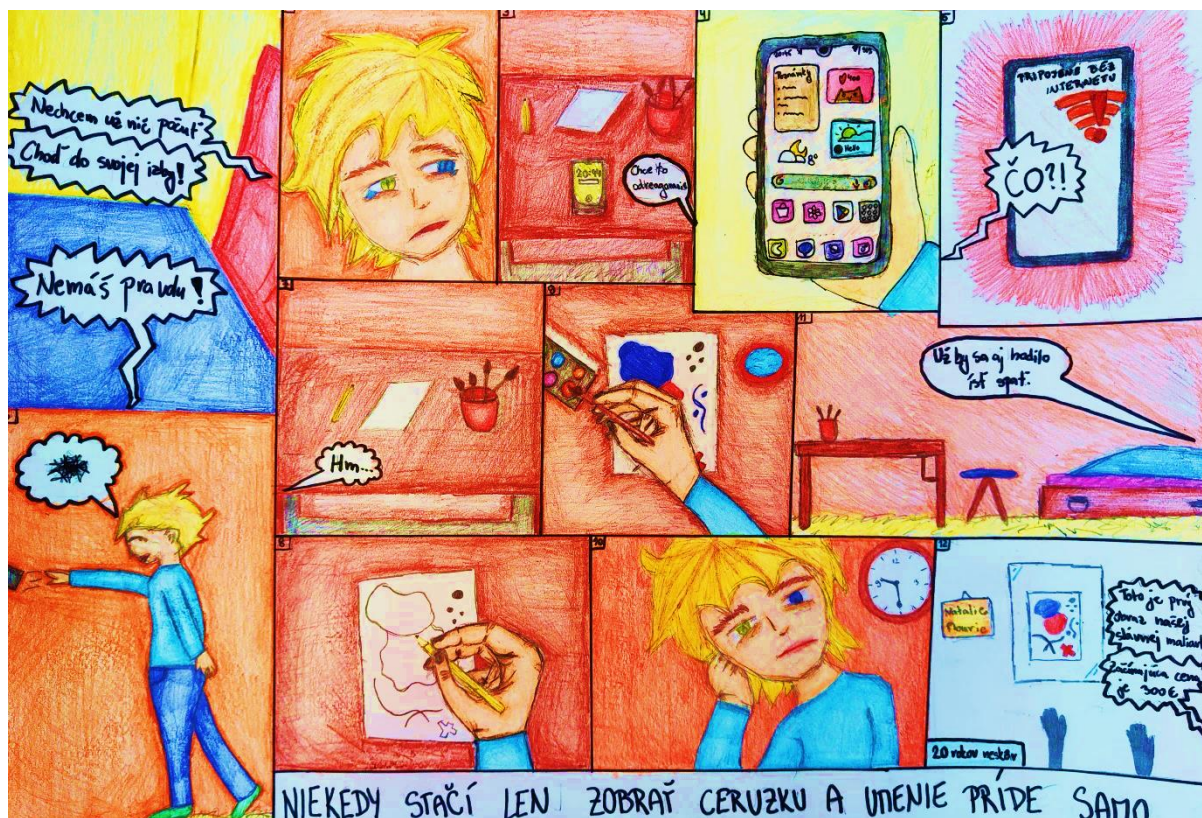
Veronika Oboňová, 8.C

Záhada zmiznutého obrazu

Tessa Takáscová, 6.A

Denník mladého umelca

Tímea Marcinová, 8.A

Uväznená na sociálnej sieti

Linda Kadaňková, 6.A

Poviedky

Malý skutok je viac ako veľké slová

Neznášala nakupovanie. A obzvlášť v preplnených obchodoch s potravinami, ktoré ani nevyzerali chutne. Akoby tam stáli už niekoľko týždňov, možno to bola aj pravda. V pozadí hrala známa pesnička, podvedome sa jej matne vybavili slová, no kvôli hluku počula len každý druhý tón. Kedysi ju zbožňovala. Po čase sa mnoho vecí zunuje.

Predierala sa davom zmoknutých vetroviiek a ľutovala pri tom svoj batikovaný kabát. Ak prežije toto more dažďovej vody, prežije snáď všetko. Mal by existovať zákon, ktorý by prikazoval nosiť dáždniky, keď prší. Pod hrozbou pokuty. A koľko takých zákonov by vymyslela, keby mohla! Tak veľa nápadov... Do obchodu by sa napríklad mohol pustiť len obmedzený počet ľudí. Potraviny by tam vždy museli vyzerať chutne a nemohli by byť viac ako týždeň staré. Je jedno, dokedy majú záruku. Vyzerá to nekultivovane. A zároveň by mali byť pestované v danej krajine, nie dovážané. Nechcela byť vyberavá, to nie, ale z melóna v polovici novembra sa jej zdvihol žalúdok.

Z premýšľania nad dokonalou budúcnosťou ju vytrhla žena, ktorá do nej omylom narazila bokom. Ďalšie dve kvapky špinavej dažďovej vody stiekli na rukáv jej kabáta. Prižmúrila oči, aby sa na to nemusela pozerieť. Vrcholná neslušnosť! Prečo ľudia jednoducho nenosia dáždniky? Dnes na tom nie je nikto horšie, ako ona.

Prešla k regálu s pečivom. Teda, pretlačila sa. Až úplne dozadu, kde mali rôzne druhy chleba. Za nimi bol už len automat na použité plastové fľaše. Stála pri ňom mamička, na rukách držala asi trojročné dievčatko. Do tváre jej nevidela, bola dosť nízka. Po jednej vkladala prázdne fľaše do stroja. Dievčatko sa na ňu pozrelo veľkými hnedými očami. Cmúľalo si palec, sliny si rozmazalo po celej brade, kde sa zmiešali so špinou. Potom vybralo ruku a prehrablo si ňou zmoknuté,

rozstrapatené vlasy. V druhej pevne zvieralo pokazenú postavičku nejakého superhrdinu. Dotrhany plášť, chýbala mu ruka.

Otočila sa od nich, vzala chlieb s najdlhším dátumom spotreby, lebo ten na tomto nehostinnom mieste ležal podľa nej najkratšie a pretlačila sa späť. Ešte nájst v tomto labyrinte chladničku so syrmi, potom si to môže namieriť rovno k pokladniám. Preč z tohto blázinca. Dnes má naozaj hrozný deň.

S baleným eidamom v ruke cestou k pokladniám napočítala na svojom kabáte ďalších devätnásť kvapiek dažďa.

„Pätnásť deväťdesiat tri, ďalší prosím!“

Zastala v rade a čakala. Napadlo jej pár ďalších zákonov, ktoré by mohli schváliť. Týkali sa daždivého počasia a potravín, musí ich doma spísať, aby si ich pamätala. Ale v takýto zlý deň si vie predstaviť aj scenár, že na všetky zabudne.

Zabodol sa do nej smutný pohľad hnedých očí. Nízka pani podala predavačovi lístok, ktorý jej vydal stroj na zálohované fľaše, stálo na ňom vytlačené číslo 0,75. Predavač sa na ňu silene usmial a začal pomaly z kasy vyťahovať centové mince.

...desať centov...

Nemôže byť trochu rýchlejší? Čo nemá väčšie mince? Bude tu čakať donekonečna, ak to pôjde týmto tempom. Nikto dnes nemá horší deň ako ona.

...dvadsať centov...

Nervózne klopala nohou o kachličky na podlahe. Úplne by zrušila systém s celým zálohovaním fliaš. Len to zbytočne zaberá čas iným.

...tridsať centov...

„Mami, aha!“

Hnedé oči sa rozžiarili pri pohľade na postavičku nakreslenú na obale čokolády. Bola rovnaká, ako figúrka v jej ruke, akurát úplne nová. Dievčatko sa po nej načiahlo, no mama ho rýchlo odsunula ďalej, aby na ňu nedosiahlo. Rozplakala sa.

...štyridsať centov...

Až vtedy sa zamyslela nad dojmom, ktorý v nej táto dvojica vyvolávala.

...päťdesiat centov...

Mama vyzerala unavene, trochu otrhane v starom oblečení. Aj napriek tomu však utišovala svoju dcérku a niečo jej potichu šepkala.

...šesťdesiat centov...

Mama na prosby svojej dcéry otvorila niečo, čo mala byť peňaženka, no aj so sedemdesiatimi piatimi centami na čokoládu nemala dosť. Dievčatko sa opäť rozplakalo a protestne sa načiahlo za tabuľkou čokolády. Mama ju odsunula a prosebné sa pozrela na predavača.

...sedemdesiat centov...

Myslela si, že s mokrým batikovaným kabátom nemôže mať nikto horší deň, ako ona. Vybrala z vrečka peňaženku, jej nákup sa konečne dostával na rad. Nevedela, koľko bude platiť. Mala pár drobných a potom päť a desaťeurovú bankovku.

„...A sedemdesiat päť. Nech sa páči, niečo si za to aj kúpите?“

Dievčatko prestalo plakať, otočilo hlavu smerom k východu a mama sa bez slova načiahla za centovkami, ktoré jej podával. Posledný pohľad na hnedé oči plné slz. Kým stihla zatvoriť dlaň, vtisla jej do dlane päť eur. Prekvapene sa na ňu pozrela. Chvíľu mlčali, potom mama vzala tabuľku čokolády a podala ju predavačovi.

Nevedela, prečo to spravila. Vedť tým len uškodila samej sebe! To bolo proti všetkým jej princípom. No to ju vtedy trápilo zo všetkého najmenej. A teraz ju to netrápi už vôbec. Ako nemé poďakovanie jej stačil rozžiarený pohľad hnedých očí a usmievavé ústa, špinavé od čokolády.

Superhdinovia občas nosia mokré batikované kabáty.

Ema Michelčíková, 9.D

Teplo môjho domova

„Prvá trieda, sedadlo 11A. Užite si let.“

Pozrela som sa na tabuľu a uvidela let do New Yorku o 15:00 hod. Zobrala som si kufre, prešprintovala kontrolou, rýchlo odovzdala letenku a uháňala do lietadla. Ignorovala som letuškinu poznámku o tom, že sa mám nabudúce lepšie pripraviť.

Asi po hodine letu som sa spamätala a namiesto cestovateľských plánov moju pozornosť upútal priestor, v ktorom som sa ocitla. Ticho, lesklé poličky, letušky čakajúce na moje požiadavky, spolusediaca, ktorá si užíva najlepší spánok života...

Rýchlo som sa zodvihla a utekala k letuške. „Prepáčte, myslím, že došlo k malej chybe.“ Venovala mi široký úsmev: „Môžeme sa na to pozrieť, ale my chyby nerobíme. O čo ide?“ Chcela som na ňu skríknuť, aby mi láskavo vysvetlila, čo robím v prvej triede, ale rozmyslela som si to. Prečo toľko zmätku kvôli tomu, že ma presunuli na lepšie miesto? „Nič sa nedeje, iba som sa chcela uistiť, či mám správne sedadlo.“ Overila to v tablete, pokývala hlavou a poslušne odkráčala.

Stále som tomu nerozumela. Miliónkrát som skontrolovala, že kupujem druhú triedu. Pre istotu som ešte v lietadle otvorila bankový účet. Suma, ktorá a na účte objavila, ma zarazila. Nie v zlom slova zmysle. Neubudol z neho ani cent. Dokonca ani za ubytovanie.

Nikto nevedel, že niekam idem a už vôbec nie, že do New Yorku. Premýšľanie nad tým, ako to je možné, netrvalo dlho. Všetky obavy sa stratili, keď som uvidela New York. Krása! Rozhodla som si to užiť a všetko ostatné hodiť za hlavu.

Izba bola obrovská. Ostala som v nej do večera. V noci som si nemohla pomôcť a pozrela som na mobil. Nič. Žiadne správy, zmeškané hovory, nič. Od nikoho.

Ráno som sa zobudila plná elánu. Spánok mi pomohol. Išla som na raňajky, a potom hneď do ulíc. Vytiahla mobil a fotila každú vec, budovu, miestnosť...

Moje nadšenie na chvíľu prerušila nejaká žena. Vrazila do mňa tak silno, že mi skoro spadol mobil. Iba sa obzrela a pokračovala v ceste. Nečakala som, že pôjde o moju spiacu spolucestujúcu. „To bolo drzé!“ povedala som a dúfala, že to počula.

Asi o hodinu som sa išla najesť do blízkej reštaurácie. Chcela som mobil odložiť do kabelky, ale tá bola preč. „Nie! Čo? Kto? Kedy? Ako?“ Mala som tam všetko: peniaze, kľúče od hotelovej izby, potvrdenku na spätný let, VŠETKO!

„Ahoj,“ začala som so stiahnutým hrdlom „Ja som v...“ Predbehla ma a ľadovým hlasom zareagovala: „V New Yorku, ja viem. Čo by si rada?“ Bola som v šoku. „Ja...oni...neviem....ukradli mi kabelku. Netuším kto. Prepáč,“ dostala

som zo seba. Čakala som dlhú prednášku. „Dobre, pošlem ti peniaze. Ešte niečo?“ odpovedala rovnakým ľadovým tónom. „Nehneváš sa? Ušla som na inú stranu zemegule a nepovedala ani slovo. A k tomu stratila všetky peniaze. Som najhoršia dcéra na svete!“ „Nechala si zapnutý počítač. Bolo jednoduché

poprosiť kolegyňu, ktorá o New Yorku hovorí v jednom kuse, aby dala na teba pozor. A dopriať ti prvú triedu a poriadnu izbu na narodeniny nám prišlo s otcom ako pekný dar. Nevedeli sme, čo máme urobiť, aby si nechcela od nás odísť. Chceli sme ťa iba trocha vyľakať. Zavolám Sofii, aby ti vrátila kabelku.“ Povedala som iba ďakujem a zložila.

Zazvonila som a otvoril mi oco. Vyzeral prekvapený. Objala som ho. O chvíľku prišla mama. Rozbehla som sa k nej a objala ju ešte silnejšie. „, Už nikam nejdem.“

Text a ilustrácia: **Alexandra Tancošová, 6.C**

Plán

Otvorím mapu. Prezerám si všetky kopce v okolí a snažím sa nájsť taký, ktorý zvládnem zdolať, no zároveň to nebude prechádzka ružovým sadom. Mám to! Mám cieľ.

Vystúpim na Ďumbier. Dostanem sa na gymko. Vyhrám preteky.

Teraz si musím naplánovať cestu. Nikam sa nedostanem, ak sa stratím hneď na začiatku, preto sa ešte raz poriadne pozriem na mapu a z chodníkov si vyberiem ten, ktorý mi najviac vyhovuje - najprv vyjdem na chatu M. R. Štefánika, tam si chvíľku oddýchnem, a budem pokračovať na vrchol. Zoženiem si doučko zo slovenčiny a prejdem staré zošity. Naplánujem si tréningy na každý deň.

Na každú cestu sa treba pripraviť. Zoberiem ruksak a začnem baliť veci. Nezabudnem na sendviče, ktoré mám tak rada. Upracem si stôl. Možno si od pani učiteľky vypýtam učebnice z minulých rokov. Do malého batoha si zbalím obľúbenú fľašu s vodou a nezabudnem tyčinku na doplnenie energie

Prvý krok - možno najťažší, no najdôležitejší. Nádych, výdych a ... ŠTART!

Som pripravená na všetko. Aj na spadnutý strom, aj na skákanie po obrovských balvanoch. Počas štúdia bojujem hlavne s nedostatkom času a spánku. Prekážky na trati preskakujem jednu za druhou a zároveň sa snažím udržiavať tempo.

Ešte nevidím cieľ. Mám chuť to vzdať a vrátiť sa domov, no pripomínam si, čo na mňa čaká na konci - teplý čajík z termosky, oddych a ohromujúci výhľad. Už sa mi nechce toľko učiť, ale keď si spomeniem, koľko tým získam. Veľa nových kamarátov, vzdelanie a hlavne jedlé obedy. Nevládzem, zaostávam za ostatnými, no musím to zvládnuť - sľúbila som to sama sebe (a trénerovi).

Už vidím vrchol, hneď mi je lepšie. Pridám do kroku. Sedím v triede. Práve nám rozdali testy. Rýchlo si prebehnem otázky a poteším sa, že väčšinu, ak nie všetko, viem. Už len pár metrov, do posledných krokov dám všetko, čo vo mne ešte ostalo.

Sedím na vrchole Ďumbiera, pijem voňavý čajík z termosky a užívam si pocit voľnosti, ktorý zažívam vždy, keď sa dostanem do prírody. Pozerám na výsledkovú listinu a neverím vlastným očiam - prijali ma a ešte k tomu som tretia najlepšia. Od radosti sa skoro rozplačem. Stojím na stupienku a na krk mi vešajú zlatú medailu.

Zvládla som to. Postupne a malými krôčikmi, ale je to tu. Výhra. Cieľ.

Petra Kováčová, 8.A

Daniela Beňová, 8.A

Slovo na záver

Hoci bol šk. rok 2023/2024 možno o niečo náročnejší, bol aj výnimočný. Myslíme si, že na 50. rok svojho života naša škola nikdy nezabudne!

Milí čitatelia, veríme, že ste si spoločne s nami zaspomínali na tvrdú prácu a následné chvíle plné hrdosti na dobre vykonanú prácu, že ste nabrali nové inšpirácie, dozvedeli ste sa zaujímavé informácie, že ste sa jednoducho nejakým spôsobom duchovne obohatili.

Prajeme Vám krásne leto, poriadne si oddýchnite a načerpajte nové sily!

Redakčná rada

Zoja Zuzanna Mertová, 7.C

Zloženie redakčnej rady

Vyučujúci: Mgr. Nikola Murinová

Mgr. Katarína Pappová, Mgr. Kristína Urdová,

Mgr. Lenka Michaliková, Mgr. Lenka Butalová

Mgr. Mária Popjaková, Mgr. Maroš Semančík

Žiaci: Ema Michelčíková (9.D), Lenka Žarnayová (9.D)

Daniela Beňová (9.A), Sára Sadecká (9.A)

Patrik Komara (6.A), Tessa Takácsová (6.A), Linda Kadaňková (6.A),
Hugo Velgos (6.B), Alexandra Tancošová (6.C), Radoslava Radvanská (6.C),
Nina Baňasová (7.B), Ema Schneiderová (7. B), Zoja Zuzanna Mertová (7.C),
Klára Valenčinová (7.C), Alžbeta Garberová (8.A), Petra Kováčová (8.A),
Tímea Marcinová (8.A), Leonor Bafalluy Gestí (8.A), Veronika Oboňová (8.C),
Branislav Breza (8.C), Bibiána Šingľarová (8.D), Richard Velgos (8.D),
Emma Birošová (8.D), Barbora Kucanová (8.D), Zuzana Vargová (9.D),
Zuzana Višňovská (9.D), Alexandra Magerová (9.D), Barbora Petrušová (9.D),
Nikol Kovalčíková (9.D), Sofia Dolinská (9.D)

Vydáva

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

www.zskuppo.sk

© 2024

